

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **H.-D. S.**, nar. X, X,
zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, Polská 4,
360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, Závodní
353/88, 360 06 Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2019, č.j. KK/2418/DS/19-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou datovanou dne 12. 2. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou poštou dne 13. 2. 2020, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2019, č.j. KK/2418/DS/19-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím byly podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „správní řád“), opraveny písařské nesprávnosti usnesení Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „Magistrát“) ze dne 21. 8. 2019, č.j. 13397/OD/19-5/Klep. (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), věcně pak bylo žalobcovo odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 102 odst. 4 správního řádu zastaveno řízení o žalobcově žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci zápisu profesní způsobilosti žalobce coby řidiče do řidičského průkazu ČR.

2. Správní řízení je upraveno správním řádem. Profesní způsobilost řidičů je upravena zákonem č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o profesní způsobilosti“).

[II] Žaloba

3. Žalobce shrnul dosavadní průběh správního řízení a nesouhlasil se závěry správních orgánů, že nemá právní nárok na zápis odborné způsobilosti v ČR z toho důvodu, že absolvoval tzv. pravidelné školení na území SRN. Ve správním řízení nemělo být zpochybňováno, že by žalobce toto školení neabsolvoval u akreditované autoškoly.
4. Žalobce dále tvrdil, že relevantní ustanovení zákona o profesní způsobilosti byla v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2003/59/ES (dále jen „Směrnice“). Z jejího čl. 9 dle žalobce vyplývalo, že žalobce jakožto řidič dle čl. 1 písm. a) Směrnice měl na výběr, zda pravidelné školení absolvuje ve státě, v němž měl obvyklé bydliště, či ve státě, v němž pracoval. Státem příslušným pro zápis profesní způsobilosti řidiče byl stát, který vedl kartu řidiče a kde měl žadatel obvyklé bydliště. Žalobce se neztotožnil se závěrem správních orgánů, že pravidelné školení absolvované v SRN nelze zanést jako zápis profesní způsobilosti žadatele na území ČR dle českých právních předpisů, neboť ty požadují, aby školení řidiče probíhalo pouze u autoškoly s akreditací udělenou příslušným krajským úřadem v ČR. S ohledem na přímý účinek Směrnice, právo občana EU volně se pohybovat na území EU, vzájemné uznávání listin získaných na území členského státu EU a skutečnost, že žalobce o zápis profesní způsobilosti požádal v tom státě, v němž měl obvyklé bydliště a v němž byla vedena jeho karta řidiče, bylo namístě uznat žalobcova pravidelná školení absolvovaná v SRN i v ČR v souladu se Směrnicí.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 14. 5. 2020, v němž nejprve rovněž rekapituloval dosavadní průběh správního řízení.
6. Stran leitmotivu žaloby žalovaný uvedl, že k tomu, aby byl správní orgán na území ČR příslušný k zápisu odborné způsobilosti řidiče, musel by se žalobce podrobit pravidelnému školení organizovanému provozovatelem školicího střediska, kterému byla udělena akreditace ke školicí činnosti příslušným krajským úřadem. Článek 7 Směrnice bylo nutno chápat tak, že je sice možné absolvovat pravidelné školení i mimo stát obvyklého bydliště žadatele, ale o zápis profesní způsobilosti je třeba požádat tam, kde bylo školení provedeno. Nepodrobil-li se žalobce výuce v rámci pravidelného školení provozovatelem školicího střediska akreditovaným příslušným krajským úřadem dle § 49 odst. 1 zákona o profesní způsobilosti, nebylo možné vydat nové kladné rozhodnutí. Žalobce mohl požádat o zapsání proškolení do řidičského průkazu příslušného členského státu či požádat o vydání průkazu profesní způsobilosti té členské země, kde pracoval a kde pravidelné školení absolvoval.
7. Žalovaný dále uvedl, že pro případ zápisu do řidičského průkazu vydaného v ČR by řidič

musel doložit, že se podrobil výuce v rámci pravidelného školení v plném rozsahu a způsobem předepsaným v § 48 zákona o profesní způsobilosti. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil platný doklad osvědčující profesní způsobilost řidiče, nebylo možné jeho žádosti vyhovět. Správní orgány nebyly oprávněny překonat skrze správní uvážení žalobcem tvrzenou legislativní nedostatečnost českého právního řádu způsobenou nesprávnou implementací Směrnice, resp. nepříslušelo jim posuzovat soulad českého předpisu se Směrnicí. Zároveň žalovaný vyslovil přesvědčení, že zákon o profesní způsobilosti byl v dotčených ustanoveních v souladu se Směrnicí. K tvrzení, že správní orgány dovodily, že žalobce neměl právní nárok na zápis odborné způsobilosti v ČR, žalovaný uvedl, že správní orgány k tomuto závěru nedospěly. Žalovaný se také zabýval možnostmi prokázání profesní způsobilosti řidiče dle Směrnice a uvedl, že správním orgánům nepříslušelo zjišťovat akreditaci příslušné autoškoly na území SRN, kde žalobce vykonal pravidelná školení. Zároveň žalovaný na několika místech předloženého vyjádření zopakoval, že žalobce měl požádat v SRN, tedy v místě, kde absolvoval pravidelná školení, o vydání průkazu profesní způsobilosti řidiče.

8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

9. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
10. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
12. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili (žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s., žalovaný ve smyslu § 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).
13. Žaloba není důvodná.
14. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že prvoinstanční, resp. napadené rozhodnutí bylo vydáno v novém řízení ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu ve spojení s § 102 odst. 4 téhož zákona. Sám žalobce v žalobě uvedl, že dne 24. 7. 2019 podal opětovnou žádost o zápis profesní způsobilosti řidiče podle zákona o profesní způsobilosti, a zevrubně se zabýval přípustností takto podané žádosti s ohledem na specifika překážky věci pravomocně rozhodnuté ve správním řízení podle § 48 odst. 2 správního řádu.
15. Správní orgán I. stupně řízení o žalobcem opětovně podané žádosti podle § 102 odst. 4 správního řádu zastavil, následně žalobcovo odvolání bylo napadeným rozhodnutím věcně zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. Soud pro úplnost připomíná, že obě rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56 (publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS), či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č.j. 2 As 20/2008-73; ze dne 31. 10. 2014, č.j. 6 As 161/2013-25, či ze dne 14. 10. 2021, č.j. 7 As 447/2019-60 (bod 22)].
16. Podle § 101 písm. b) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.

17. Podle § 102 odst. 4 věta první správního řádu „*pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.*“
18. Podle § 102 odst. 6 správního řádu „*v novém řízení může správní orgán využít podkladů původního rozhodnutí včetně podkladů rozhodnutí o odvolání, nevylučuje-li to důvod nového řízení. Právní názor odvolacího správního orgánu je pro správní orgán provádějící nové řízení závazný, pokud se tento právní názor vlivem změny právního stavu nebo skutkových okolností nestal bezpředmětným.*“
19. Podle § 48 odst. 2 správního řádu lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.
20. Ze správního spisu se podává, že žalobce podal dne 3. 6. 2015 žádost o zápis profesní způsobilosti řidiče dle § 52c odst. 1 zákona o profesní způsobilosti. K žádosti přiložil potvrzení o absolvování pravidelného školení v rozsahu 5 x 7 hodin vydaná německou autoškolou. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 25. 6. 2015, č.j. 10041/OD/15-4/Mráz., žalobcovu žádost zamítl s odůvodněním, že žalobce k žádosti doložil potvrzení o absolvované výuce, které nebylo vydáno v souladu s § 49 odst. 1 zákona o profesní způsobilosti, tedy nebylo vydáno fyzickou nebo právnickou osobou, které byla udělena akreditace příslušným krajským úřadem. Toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 8. 2015, č.j. 2563/DS/15-3, zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, neboť Magistrát vydal rozhodnutí, aniž by měl k dispozici relevantní podklady k posouzení žalobcovy profesní způsobilosti. V rámci nového projednání pak správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 11. 2015, č.j. 10041/OD/15-12/Mráz., žalobcovu žádost opětovně zamítl, neboť žalobce neprokázal, že byl profesně způsobilý (v souladu s § 52c odst. 2 zákona o profesní způsobilosti nedoložil potvrzení o absolvované výuce vydané v souladu s § 49 odst. 1 téhož zákona). Žalobce neabsolvoval pravidelná školení ve školicím středisku akreditovaném příslušným krajským úřadem v ČR a vzhledem k tomu, že byl držitelem českého řidičského průkazu, nebylo možné uznat pro zápis profesní způsobilosti pravidelné školení absolvované v jiném členském státě EU. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 12. 2015, č.j. 3659/DS/15-3, pak bylo (k žalobcovu odvolání) v pořadí druhé rozhodnutí Magistrátu částečně změněno, a to tak, že došlo k opravě písařských chyb. Věcně bylo žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 11. 2015, č.j. 10041/OD/15-12/Mráz., zamítnuto.
21. Lze tedy shrnout, že již v původním řízení zakončeném rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 12. 2015, č.j. 3659/DS/15-3, byla jedním z důvodů pro zamítnutí žalobcovy žádosti skutečnost, že žalobce neabsolvoval pravidelná školení ve školicím středisku akreditovaném příslušným krajským úřadem v ČR. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nebrojil žádným procesním prostředkem nápravy. Zároveň toto rozhodnutí, jímž byla zamítnuta původní žalobcová žádost, nezaložilo v souladu s § 48 odst. 2 správního řádu překážku věci pravomocně rozhodnuté, neboť rozhodnutí vydané ve správním řízení, jímž dochází k zamítnutí žadatelovy žádosti (tzv. negativní správní rozhodnutí), nenabývá materiální právní moci (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18, body [25] až [27], včetně tam citované judikatury a doktríny). Žalobce tedy byl oprávněn k podání nové žádosti podle § 101 písm. b) správního řádu.
22. V rámci žádosti o vydání nového rozhodnutí ze dne 24. 7. 2019 žalobce stran potvrzení o absolvování pravidelného školení odkázal správní orgán I. stupně na předmětná potvrzení o absolvování školení předložená Magistrátu v rámci původního řízení (k tomu srov. výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 1. 8. 2019, č.j. 13397/OD/19-2/Klep., a žalobcovo podání

ze dne 7. 8. 2019). Z nich byl pak Magistrát v souladu s § 102 odst. 6 správního řádu oprávněn vycházet při posouzení, zda jsou dány důvody pro zahájení nového řízení. Prvoinstančním rozhodnutím bylo řízení o žalobcově žádosti o vydání nového rozhodnutí zastaveno dle § 102 odst. 4 správního řádu, neboť žádost neodůvodňovala vydání nového rozhodnutí, když žalobce opětovně neprokázal profesní způsobilost v souladu s § 52c odst. 2 písm. b) zákona o profesní způsobilosti ve spojení s § 48 odst. 4 a 5 a § 49 odst. 1 téhož zákona. Žalovaný se pak s názorem Magistrátu věcně ztotožnil.

23. Vzhledem k tomu, že prvoinstančním rozhodnutím došlo k zastavení řízení dle § 102 odst. 4 správního řádu, mohl se soud zabývat pouze tím, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení dle tohoto ustanovení správního řádu, tedy zda žalobcova žádost neodůvodňovala zahájení nového řízení. Žalobce, chtěl-li být ve věci úspěšný, pak měl žalobní argumentaci cílit na to, že nebyly splněny podmínky § 102 odst. 4 správního řádu (= že jím podaná žádost odůvodňovala zahájení nového řízení).
24. Podmínkami pro provedení nového řízení se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 9. 9. 2020, č.j. 30 A 191/2018-73 (ve věci mezi stejnými účastníky řízení). V bodech [37] - [40] rozsudku soud uvedl mj. toto: „*K institutu nového rozhodnutí [konkrétně taktéž z důvodu dle § 101 písm. b) správního řádu] se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 10. 2018, č.j. 5 As 122/2016-36 (rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), v němž uvedl mj. toto: ‚Správní řád pro aplikaci § 101 písm. b) nestanoví podmínku v podobě vyčerpání opravných prostředků, resp. žaloby podle páté části o. s. ř. Stejně tak k novému posouzení pravomocně rozhodnuté věci a vydání nového rozhodnutí dle citovaného ustanovení není třeba ani změny skutkových či právních okolností věci. V tomto ohledu není správní řád rovněž nijak limitující. Je však potřeba připustit, že podstata toho, proč je možné původně zamítnuté žádosti vyhovět, zpravidla bude spočívat právě ve změně výchozích skutkových či právních okolností věci (...) základní podmínka pro aplikaci § 101 písm. b) správního řádu je pravomocné zamítnutí původních žádostí (návrhů) stěžovatele. V dalším bylo již na správních orgánech, aby věcně posoudily, zda je možné těmto žádostem (návrhům) vyhovět (...) nové řízení je koncipováno jako pokračování původního řízení, a proto také dává možnost využít původních podkladů. Nové řízení s řízením původním v podstatě tvoří jeden celek, což potvrzuje též druhá věta § 102 odst. 6 správního řádu, která – s výhradou skutkových či právních změn – konstatuje vázanost právním názorem odvolacího orgánu v původním řízení (...) institut tzv. nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu nepatří svým charakterem mezi opravné prostředky. (...) Podstatou vydání tzv. nového rozhodnutí je nové posouzení již pravomocně rozhodnuté věci – a to buď za stejných, anebo zpravidla změněných výchozích skutkových či právních podmínek. (...) Na základě žádosti (...) tedy bylo povinností správního orgánu I. stupně posoudit podstatu věci a zvážit, zda těmto žádostem vyhoví, tj. rozhodne o povolení návrhů stěžovatele na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí s účinky ke dni 8. 12. 2005, nebo zda řízení zastaví ve smyslu § 102 odst. 4 věty první správního řádu; podle tohoto ustanovení totiž: ‚Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že řízení zastaví.‘ Jakkoli hlavní myšlenka není legislativně vyjádřena příliš zdařile, neboť samotné řízení o vydání nového rozhodnutí je zahájeno již podáním žádosti, zákonodárce tímto mířil zjevně na situaci, kdy žádost neodůvodňuje vydání nového rozhodnutí ve věci (v takovém případě je tedy třeba řízení zastavit). (...) Návětí § 101 správního řádu stanoví, že provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ‚lze‘ z důvodů dále stanovených [pod písm. a) až e)]. Vydání nového rozhodnutí není tedy koncipováno jako nárokové a správní řád zde připouští uvážení správního orgánu, které je limitováno zejména základními zásadami činnosti správních orgánů. Výsledek správního uvážení musí odpovídat zejména tomu, že správní orgány jsou povinny šetřit práva nabytá v*

dobré víře, což vyplývá nejen z § 2 odst. 3 správního řádu. Tato základní zásada činnosti správních orgánů je zdůrazněna znovu v § 102 odst. 7 správního řádu, a to právě pro případ nového řízení směřujícího k vydání nového rozhodnutí. Ochrana práv nabytých v dobré víře, jakožto jeden ze základních projevů principu právní jistoty, se projevuje celou řadou požadavků jak na tvorbu práva, tak na jeho aplikaci.‘ Jak je výše uvedeno, žalobcem byla podána žádost o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu. Správní orgán měl v takovém případě v zásadě dvě možnosti – buď oně žádosti vyhovět a vydat nové, tedy pozitivní rozhodnutí, nebo řízení zastavit, jestliže by neshledal důvody k jejímu vyhovění. Magistrát dospěl k závěru (a žalovaný ho aproboval), že tu byly důvody pro zastavení řízení. Judikatura správních soudů se shoduje v tom, že fundamentálním předpokladem pro vyhovění žádosti je existence (tvrzených a prokázaných) nových skutečností, když povinnost tvrdit a prokazovat byla na žalobcově straně (k tomu srov. § 52 věty první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení). Bylo tedy nutné posoudit, zda tu skutečně byly ony nové skutečnosti, resp. zda se je žalobci podařilo prokázat. Nové skutečnosti, aby mohly být prokázány, musí být primárně tvrzeny. Tvrzení mohou být nesporná nebo sporná (podle toho je správní orgán přijme, příp. bude požadovat jejich prokázání), mohou být pro věc důležitá nebo nikoliv (podle toho se jimi bude/nebude správní orgán zabývat). Tedy, chtěl-li být žalobce úspěšný, musel tvrdit nové skutečnosti a byla-li by tato tvrzení sporná (a pro věc významná), pak je musel prokázat.“.

25. Tento závěr má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Nejvyšší správní soud v bodu [17] rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č.j. 2 Azs 390/2018-46, uvedl, že „rozhodující pro samotné vedení nového řízení je tedy v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č.j. 5 As 122/2016-36, pouze to, zdali v dané věci bylo vydáno pravomocné rozhodnutí zamítající určitou žádost a zároveň nastala taková změna výchozích skutkových či právních podmínek, která by mohla odůvodňovat vyhovění původní žádosti (pokud byly i ostatní podmínky pro vyhovění žádosti splněny).“ Rovněž z právní věty II., již byl tento rozsudek opatřen, vyplývá, že „v řízení o vydání nového rozhodnutí z důvodu dle § 101 písm. b) správního řádu přezkoumá správní orgán naplnění podmínek, jejichž nesplnění bylo v původním zamítavém rozhodnutí žadateli vytýkáno.“ V bodu [28] již odkazovaného nálezu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18, rovněž Ústavní soud judikoval, že „jak zmiňuje i komentářová literatura, vyhovění žádosti či návrhu, které byly dříve pravomocně zamítnuty, tak bude připadat do úvahy zejména v případě, že v mezidobí dojde ke změně podmínek, za nichž byla žádost v původním řízení posuzována (Vedral, J. Správní řád: komentář. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 878 a 880; obdobně Kliková, A. a kol. Správní řád. Praha: Wolters Kluwer, 2016, s. 327).“
26. Ergo, základním předpokladem pro vyhovění dříve zamítnuté žádosti je, mimo jejího dřívějšího pravomocného zamítnutí, existence tvrzených a prokázaných nových skutečností či proměna právního stavu, přičemž tyto změny skutkového a právního stavu musejí odůvodňovat vyhovění původně zamítnuté žádosti. Pokud takové změny nejsou dány, postupuje správní orgán podle § 102 odst. 4 správního řádu a nové řízení usnesením zastaví. V bodě [19] rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č.j. 2 Azs 390/2018-46, kasační soud obdobně uvedl: „Konkrétně v případě řízení o vydání nového rozhodnutí z důvodu dle § 101 písm. b) správního řádu je tedy na místě v první řadě přezkoumat naplnění podmínek pro vyhovění předmětné žádosti, jejichž nesplnění bylo v původním rozhodnutí vytýkáno a pro něž byla daná žádost dříve zamítnuta. Pakliže některý z původních důvodů pro nevyhovění žádosti nebude stále odstraněn a správní orgán dospěje k závěru o jeho trvání i přes okolnosti uvedené v žádosti o nové rozhodnutí, zastaví nové řízení dle § 102 odst. 4 správního řádu; již tím je totiž zřejmé, že

původní žádosti nemůže být vyhověno, což je však condicio sine qua non pro vydání nového rozhodnutí.“

27. Jak je uvedeno výše, soud zkoumal v projednávané věci pouze to, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud zastavily řízení o žalobcově žádosti s tím, že ona nová žádost neodůvodňovala zahájení nového řízení.
28. Žalobce v podané žalobě netvrdil, že by v mezidobí mezi pravomocným zamítnutím jeho původní žádosti podané v roce 2015 a podáním nové žádosti v roce 2019 došlo k takové změně skutkových okolností či právního stavu, která by odůvodnila vydání nového rozhodnutí. Naopak, poukázal na to, že byl oprávněn podat žádost v nezměněné podobě a podmínkou jejího podání nebyla změna podmínek oproti původnímu řízení. S ohledem na absenci nových žalobcem tvrzených skutečností vedoucích ke změně skutkového stavu a k chybějící proměně relevantního právního stavu tak správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, konkrétně s § 102 odst. 4 správního řádu, když řízení o žalobcově žádosti o vydání nového rozhodnutí zastavil. Stejně tak nepochybil žalovaný, když odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Pokud se žalobce žádostí ze dne 24. 7. 2019 opětovně domáhal zápisu profesní způsobilosti řidiče, aniž by došlo k jakékoliv změně skutkového stavu či právních podmínek jejího posouzení, nemohl i s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu (*„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“*) očekávat, že se mu dostane jiného posouzení podané žádosti. Řečeno jinak, pokud nebyl odstraněn důvod, pro nějž byla zamítnuta původní žalobcova žádost (= absolvování pravidelných školení v SRN a nikoliv u subjektu disponujícího akreditací vydanou příslušným krajským úřadem v ČR), nemohly správní orgány postupovat jinak, než že řízení o žalobcově nové žádosti zastavily.
29. Soud se nezabýval ostatními tvrzeními meritorního charakteru, v nichž žalobce namítal, že mu bylo možné zapsat profesní způsobilost, byť pravidelná školení absolvoval v SRN. Soud, ve shodě se správními orgány shledal, že v projednávané věci vůbec nebyly splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí (= změna skutkových či právních okolností oproti původnímu řízení o žalobcově žádosti), resp. nedošlo k odstranění důvodů, pro něž nebylo vyhověno žalobcově původní žádosti. Již v původním řízení totiž správní orgány dospěly k závěru, že žalobci nelze zapsat profesní způsobilost v případě, že žalobce absolvoval pravidelná školení v zahraničí. Pokud tedy žalobce netvrdil a neprokázal nové skutečnosti odůvodňující vyhovění jeho žádosti, a ani nedošlo k takové změně právního stavu, která by odůvodnila vyhovění žádosti, nepostupovaly správní orgány v rozporu se správním řádem, pokud řízení o žalobcově nové žádosti zastavily.
30. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

31. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, která ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 29. 6. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu